

de myndigheder et ret vidt spillerum for bedømmelsen af, i hvilke tilfælde forhåndsvarsling kan undlades.

Til § 76.

Bestemmelsen svarer til den gældende vandforsyningslov § 65 a. Kommunalbestyrelsernes, amtsrådenes og hovedstadsrådets afgørelser vil kunne indbringes for miljøstyrelsen, jfr. dog § 77, og eventuelt for miljøministeren, såfremt afgørelsen er af principiel karakter eller af større betydning for vandforsyningen, ligesom ministeren efter bestemmelsen i stk. 3 vil kunne tage visse sager op til afgørelse.

I stk. 2 svarer 2. pkt. til en del af 1. pkt. i den gældende vandforsyningslovs § 65 a, stk. 3, og i miljøbeskyttelseslovens § 70, stk. 3.

Ved formuleringen i stk. 3 præciseres, at begrænsningen i ministerens adgang til at ændre en afgørelse til skade for adressaten kun har betydning i tilfælde, hvor ministeren på eget initiativ tager en afgørelse, som er truffet af en kommunalbestyrelse eller et amtsråd, op til nærmere undersøgelse og afgørelse.

Når ministeren træffer bestemmelse om, at en afgørelse, som skulle have været truffet af miljøstyrelsen som klagemyndighed, skal træffes af ham, jfr. stk. 2, 2. pkt., har ministeren samme adgang til at ændre en afgørelse til skade for adressaten, som miljøstyrelsen ville have haft.

Til § 77.

Kommunalbestyrelsernes afgørelser efter den gældende vandforsyningslovs kapitel VII, der indeholder regler om forholdet mellem et vandværk og dets forbrugere, er ikke undergivet klageadgang til anden myndighed. Kommunalbestyrelsernes afgørelser ved fastsættelse af et regulativ for et privat vandværk kan dog påklages til miljøministeren, og et regulativ for et kommunalt vandværk skal i øvrigt stadfæstes af miljøministeren.

Principperne i denne retstilstand foreslås opretholdt, idet afgørelser om betalingsspørgsmål i forbindelse med private almene vandforsyningsanlæg dog – som andre betalingsspørgsmål – er henlagt til kommunalbestyrelsens endelige afgørelse, se dog bemærkningerne til § 53.

Til § 78.

Efter § 65 a, stk. 4, i den gældende vandforsyningslov finder bestemmelserne i miljøbeskyttelseslovens §§ 71–73 og § 74, stk. 1 og 2, tilsvarende anvendelse ved klage over afgørelser i vandforsyningssager. Af praktiske grunde er henvisningen til miljøbeskyttelseslovens bestemmelser opgivet, og §§ 78–81 indeholder nu principper om klage

over afgørelser i vandforsyningssager, som stort set svarer til miljøbeskyttelseslovens bestemmelser.

Klagefristen er fastsat til 4 uger, hvilket svarer til det, der er gældende på mange andre områder. For at undgå tvivl fastslås, at klagefristen ved offentlig annoncering skal beregnes fra offentliggørelsen.

Klagefristen beregnes fra afgørelsens meddelelse til adressaten, og bestemmelsen i § 73, stk. 2, om, at afgørelsen samtidig skal sendes til interesserede myndigheder og klageberettigede privatpersoner, sikrer, at klagefristen er entydigt fastsat. Dette har betydning for administrationen i bestemmelsen i § 79, stk. 3, der fastsætter, at bygge- og anlægsarbejder ikke må påbegyndes før klagefristens udløb, og at bygge- og anlægsarbejder, når en tiladelse er påklaget før klagefristens udløb, ikke må påbegyndes, før klagemyndighedens afgørelse foreligger. Sammenhængen mellem bestemmelserne indebærer, at f. eks. en tilladelse til etablering af et alment vandforsyningsanlæg kan udnyttes, når klagefristen er udløbet, uden at klage er indgivet. Den omstændighed, at en klageberettiget privatperson indgiver klage efter klagefristens udløb, medfører ikke, at iværksatte bygge- og anlægsarbejder skal indstilles. Dette må gælde, selv om årsagen til, at klagen er indgivet for sent, er, at den kommunale myndighed har givet mangelfuld klagevejledning eller forkert oplysning om klagefristens længde.

En sådan ordning stemmer med miljøstyrelsen og miljøankenævnets fortolkning af bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 71, stk. 2, om, at klagemyndigheden indtil 6 måneder efter afgørelsen kan se bort fra overskridelse af klagefristen, når overskridelsen af særlige grunde er undskyldelig. Bestemmelsens fortolkning har i praksis givet anledning til afvisning af en nabos klage over godkendelsen af en særligt forurenende virksomhed, der var indgivet 6 måneder efter afgørelsen, selv om den pågældende nabo overhovedet ikke havde fået underretning om afgørelsen.

Da der har været rejst tvivl om denne fortolkning af miljøbeskyttelseslovens § 71, er stk. 2 formuleret noget anderledes end miljøbeskyttelseslovens § 71, stk. 2. Bestemmelsen i stk. 2 fastsætter, at klagemyndigheden indtil 6 måneder efter afgørelsen kan tage en klage op til behandling og afgørelse, når særlige grunde foreligger. Hermed søges tydeliggjort, at bestemmelsen har karakter af en regel om oprejsningsbevilling efter klagefristens udløb, og at klagefristen altid skal beregnes efter det tidspunkt, der fremgår af afgørelsens meddelelse til adressaten.